

Decyzja
Prezydium KK
nr 37/12

ws. zmianie ustawy o izbach lekarskich oraz niektórych innych ustaw (druk senacki nr 49)

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” zgłasza następujące uwagi do projektu ustawy o *zmianie ustawy o izbach lekarskich oraz niektórych innych ustaw (druk senacki nr 49)*.

Trybunał Konstytucyjny Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2010 r. (sygn. Akt P 28/09) stwierdził niezgodność art. 42 ust. 2 nieobowiązującej ustawy o izbach lekarskich z 1989 r. z art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie w jakim wyłącza lekarza ukaranego przez Naczelny Sąd Lekarski w drugiej instancji karą nagany, do wniesienia odwołania do sądu. Trybunał w uzasadnieniu zauważył, że w systemie prawnym w dalszym ciągu obowiązują regulacje o treści analogicznej do art. 42 ust. 2 ustawy z 1989 r. o izbach lekarskich, wskazując m.in.: ustawę o izbach aptekarskich, ustawę o samorządzie pielęgniarek i położnych. Trybunał podkreślił, że potrzeba ochrony konstytucyjnych praw i wolności osób skazanych w postępowaniu dyscyplinarnym wymaga niezwłocznego zweryfikowania przez ustawodawcę wszystkich tego rodzaju przepisów w celu nadania im brzmienia odpowiadającego standardom konstytucyjnym.

Istotnym dla oceny przedstawionego projektu zmiany ustawy o izbach lekarskich jest fakt wejścia w życie 1 stycznia 2010 r. ustawy z 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich. Obowiązująca ustawa o izbach lekarskich przewiduje rozbudowany katalog kar i i możliwość odwołania (kasacja od prawomocnego orzeczenia sądu lekarskiego, kończącego postępowanie w sprawie odpowiedzialności zawodowej lekarzy, do Sądu Najwyższego). Warto zauważyć w kontekście Wyroku Trybunału Konstytucyjnego, iż kasacja przysługuje bez względu na rodzaj orzeczonej kary.

Biorąc pod uwagę uzasadnienie Trybunału Konstytucyjnego, o ile proponowane zmiany w innych ustawach, które pozwalają na odwołanie się do sądu nie budzą wątpliwości, o tyle zastąpienie środka prawnego w postaci kasacji wnoszonej do Sądu Najwyższego, środkiem prawnym wnoszonym do sądu apelacyjnego rozpatrywanym w trybie przewidzianym dla apelacji nie wiąże, się zdaniem Prezydium KK, bezpośrednio z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego.

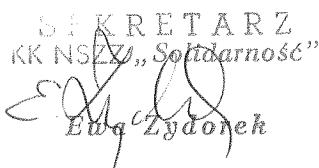
Warto w tym miejscu zwrócić uwagę na inną sytuację dotyczącą możliwości odwołania do sądu pracowników samorządowych. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2011 r. (II PK 274/10) stanowi, że brak w ustawie o pracownikach samorządowych przepisu umożliwiającego urzędnikowi, który otrzymuje negatywną ocenę, odwołania do sądu, nie oznacza niedopuszczalności drogi sądowej

W uzasadnieniu projektodawca zwraca uwagę na intencje ustawodawcy nowej ustawy o Sądzie Najwyższym: „Sąd Najwyższy nie powinien być traktowany jako sąd I instancji. Intencja taka przyświecała też ustawodawcy, który w 2002 r. (przy okazji uchwalania nowej ustawy o Sądzie Najwyższym) przeniósł tego rodzaju sprawy do sądów apelacyjnych”. Zastanawia więc, dlaczego w ustawie z dnia ustawy z 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich wprowadzono środek prawny w postaci kasacji.

Wątpliwości z zakresu prawidłowej techniki legislacyjnej budzi różnorodna terminologia używana w projekcie ustawy: „apelacja do sądu apelacyjnego” (Art. 5 pkt. 1a projektu ustawy), „prawo wniesienia odwołania do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego sądu apelacyjnego” (Art. 3 pkt. 1 projektu ustawy), „przysługuje odwołanie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego sądu apelacyjnego” (Art. 1 pkt 1a projektu ustawy) oraz różne terminy do wniesienia środka odwoławczego.

Koniaków, 21 lutego 2012 r.

Prezydium KK
NSZZ „Solidarność”

SEKRETARZ
KK NSZZ „Solidarność”

Ewa Zydoń